

1976. Gyógyítani: mágia. – Épet gyógyítani: kegyelem.
1977. Mitológiának nevezni bármely vallást (az egyiptomit, a görögöt stb.): a blaszfémia bűnénél nagyobb vétek. Tapintatlanság.
1978. Boldogan feszengett új sorsában, mint egy tengeri angyal.
1979. Imára zárt talpak.
1980. Régimódi boldogtalanság vett erőt rajta. Becsukta a száz év előtti verseskönyvet.
1981. Hamvas? Pilinszky? Jézus? Valakire hallgatnod kell, hogy meggyőzzön igazadról.
1982. Meótisz? Világfa? Öregisten? Boldogasszony? Négy szó is képes oltalmazó otthonná válni, ha már egeket tudó senkiként szűkölsz.
1983. (*Metanoia*) A megtérők magányossága: időbe telik, míg szemük hozzászokik az új világossághoz, s fölismerik a társakat a paradicsomi létben.
1984. Teomágusnak képzelet magát a költő, ahogy a papír fölé hajol. *Pedig valóban az.*
1985. (*Bármí, bárki*) Míg képes áramolni, képtelen elromolni.
1986. Szabadságunk csak addig terjed, míg nem sérti Isten szabadságát. – De Isten szabadsága végtelen.
1987. Szépség? Angyalok? Derű? Szeretet? Egy szóval (egy jóval): Isten. – De még ez is szószátyárság.
1988. A „jobbik részed” félrevezető terminus. Nem „jobb”, hanem boldogabb. Mert létezőbb. – Mert isteni.
1989. Akkor írunk, olvasunk, szeretünk, amikor nincs halálfélelmünk. – Vagy éppen ezért nincs?
1990. A próza: munka (és hébe-hóba kegyelem). A vers: kegyelem (és nagyobb szerkezetekben munka). – A cél, hogy a munka az elejétől a végéig kegyelem legyen. Öröm. Flow. Nirvána.

1991. Az állatok megeszik egymást. Mit tehet az ember? Túl azon, hogy – mintegy példát mutatva a ragadozóknak – tartózkodik a húsevéstől? – Imádkozik az oroszlán széttépte antilop üdvéért. (És az oroszlán lelkéért is!)
1992. A testiség elől kolostorba vonul – a test. (Paradoxon, amit csak a kegyelem oldhat föl. Vagy élesíthet ki.)
1993. Meditációs mestergyakorlat: fejben végigjárni az El Caminót.
1994. A lélek lelkiség nélkül: kárhozat. A test testiség nélkül: üdvözülés. – Miért?
1995. Nem betegségügy, hanem – igen helyesen – egészségügy. Akkor miért kórház? S nem (például) gyógyház, írhely, javasodú?
1996. A madár a szárnyával hódítja meg a levegőt. Az ember a szemével repül. (A légi járművek nem számítanak: csak társaink, nem mi magunk vagyunk.) – De a tekintet a madárnak is ott-hona, ha tisztán tükröződik. (Nem a madár, nem a szem, nem a levegő: ez a tiszta tükröződés az ember. Míg él benne a vágy a repülésre.)
1997. Pascal és Weil gondolatai, bekezdései, töredékei. – Istenvázlatok. (Prototípusai valamely mennyei műfajnak?)
1998. Néhány motívumot variál (tenger, madár, angyal...); hátha egyszer rátalál az Egyetlen Képre, az Egyetlen Szóra. – Vagy csak mert túl hiú a csöndhöz.
1999. A Kulcs előttük hever. Esztendőszám nem veszik észre. S mikor belébotlanak: élethosszig gyönyörködnek benne. – S a Kapu közben mindvégig nyitva állt.
2000. Ne nézd. Ne gondold. Ne mondd. Elég, ha szereted. S ő látni, gondolkodni és beszélni fog minden titkokról.
2001. Az elmulasztott hajnalokért egyetlen telihold se kárpótolhat. – De a teliholdért se a hajnalok. (Nincs mulasztás. Nincs kárpótlás. Se telihold, se hajnal. – Csak az elvéthetetlen Fény.)
2002. Egy arc melegével megszentelt tenyér.

2003. (*Metamitológia*) Szakács Eszter: *A Szelek Tornya*. 1. Kalandos ifjúsági fantasy. 2. Ismeretterjesztő ambíciójú regény (mitológiák, művelődéstörténetek). 3. Szociális kérdéseket és lelki dilemmákat érint okító tapintattal (másság, kirekesztettség, rasszizmus, homoszexualitás, családon belüli erőszak, alkoholizmus, gyász stb.). – Vajon az „egyszemélyes túlvilágok” lehetősége az olvasók (s egyáltalán: az élők) előtt is nyitva áll? Vesd össze: „Ha valaki képes arra, hogy teremtsen egy új, saját törvényei szerint működő világot, megesik, hogy abban kíván halála után élni. Sok költő és író valamelyik versébe vagy történetébe költözik, miután a teste megszűnik létezni. Rengeteg egyszemélyes túlvilág van, ami a pusztá képzeletből született” (Daphné, 165.). – Az előéneklés mágiája, a szellemnomádok víziója, a szobrok éjszakája stb.: Mira (Szellő Miranda) jó nyomon jár, ha csodákat kereső szívünket keresi.
2004. Útban feléd útban vagyok magamnak.
2005. (*A csodáról*) „Minél mélyebben vagyok a realitásban, a mágia annál inkább ragyog.” (Hamvas Béla) – „A világ mágikus tény.” (Szepes Mária) – „Ettől vagy más, mint mi, többiek, Quentin. Te valójában még mindig hiszel a mágiában. Ugye felfogtad, hogy senki más nem hisz? Mármint, persze, mindannyian tudjuk, hogy a varázslás létezik. De te tényleg hiszel benne. Nem igaz?” (Lev Grossman) – „De hát mindig ilyen jelekre, csodákra vártam, s voltak is (mert van csoda annak, ki hisz).” (Imre Flóra) – „Ha nem volna a csoda igaz, nem tudnál róla.” (Szepes Mária)
2006. (*A kiútról*) „Inkább letérdelek a partra, / s a sűrű, alvilági vízzel / míg gyéren szálldogál a hó / keresztet rajzolok magamra” (Nemes Nagy Ágnes) – „De van kiút. Egy idegen, / ki ajtódon kopogtat” (Pilinszky János) – „fénynek látni a semmit” (Gergely Ágnes)
2007. (*Az egőről*) „Folyton szétfúj és összerak, / a mozdulaton át / mindig feléledő irányban / mutatva meg magát.” (Székely Magda) – „Elmegyek, hogy visszajöjjek, / nem vagyok, hogy meglegyek, / hogy a semmiben hiányom / szorítson egy kis

- helyet.” (Mesterházi Mónika) – „s mikor annyira önmagad leszel, / hogy önmagadról elfeledkezel, / fölismer mind, és újra megfogam / az időben a tér, a nincsből a van.” (Bertók László)
2008. (A szabadságról) „Az összes határok érvénytelenek, mert az egyetlen morál a szabadság.” (Hamvas Béla) – „Szabad. Bármit. Bárkivel. Bárhol.” (Fehér Krisztina) – „Ha a tudatosság / nem venné hasznát, / nem történe meg.” (Mooji) – „Nagy lehetsz, ha szabad maradsz, / s fürge-örök / gyerekszívedben ártatlan.” (Vasadi Péter) – „Pedig ki kellene hogy jussak / a szabadba, a szabadságba.” (Pilinszky János)
2009. (A szavakról) „A szentek ezért nem írnak; az írás visszalépést jelentene egy csökkentett életbe. / Számomra viszont *előrelépést* jelent.” (Pilinszky János) – „Nagy a tét: / valahogy *nem van*, ha / nem írok róla.” (Vasadi Péter) – „Ha a szavaim igazak, / akkor te teszed igazzá őket.” (Mooji)
2010. (A testről) „Ha a lélek, az angyalokhoz hasonlóan Istent egészen megismerné, sohasem kerülne a testbe. Ha Istent a világ nélkül megismerhetné, sohasem teremtetett volna a világ az ő kedvéért.” (Eckhart mester) – „Végül azonban rájöttem, hogy vonzerőm nem a magánéletem jobbá tételét szolgálja, hanem hogy segítségével a megváltás útjára vezessem az engem követőket.” (Elisabeth Haich) – „A lélek is test.” (Tandori Dezső) – „Nincs immorális szépség.” (Rónay György)
2011. (A szeretetről) „Te jól tudod, mi mindig / másért s másoknak vagyunk.” (Vasadi Péter) – „Szeresd, mert másként / Nem leszel szabad soha.” (Szegedi-Szabó Béla) – „szeress bárkit TELJESEN, akit csak tudsz, annak tudásával és érzésével, hogy egy istent/istennőt szeretsz.” (Fehér Krisztina) – „minden embernek joga van arra, hogy a másiktól megkérdezze: Szeretsz?” (Adalbert Ludwig Balling) – „Szeretet minden, ami van.” (Neale Donald Walsch)
2012. (Istenről) „Amit Jézus mond, azt minden ember mondaná, ha elég tiszta és egyszerű lenne.” (Hamvas Béla) – „If you don't see God in all, / you won't see God at all” (Nirinjan Kaur) – „Isten

nagy. Mindig nagyobb. / Isten szép. Mindig szebb.” (Vasadi Péter) – „Isten csak szeretni tud” (Roger testvér) – „Nem rehetünk mást, mint a hívásnak engedünk, és tovább hívunk.” (Hamvas Béla)

2013. (*Vízhang*) „Ki az?” „A tenger vagyok.” „Nem engedhetlek be: megfulladnék benned.” „Hajót is hoztam neked.”
2014. A szárazföldön a hajó nem megfullad, hanem háznak hívhatja magát?
2015. (*Ember*) Partra vetett ég.
2016. Sétálni hívni egy fát.
2017. Akit kézen fognak, angyallá változik. – Akit megölelnek, üdvözülni?
2018. Gyönyörködtem a gondolataiban. A szemén keresztül láttam őket. – Azután hallgattam, ahogy magában felolvassa a kedvenc versét.
2019. Ha a világ pereméről leejtesz egy gondolatot, Isten elméje elkapja?
2020. Egy levitáló erdő. S egy alatta elsétált élet.
2021. Ha nem az elmét csutakolnánk, hanem az álmot tudakolnánk...
2022. Pillangó száll egy mondat ághegyére. (A vers végén a pont angyalpupilla?)
2023. S ha Jézus nem volt kezdettől fogva tökéletes, benne nem volt az elejétől konstans a jóság? Ha isteni lényét fokozatosan bontotta ki az evangéliumi *fejlődéstörténet*? S így szavai és cselekedetei közt is vannak, melyek még gyarlók, tévesek, bizonytalanok?
2024. Egyetlen mondat is útvesztő, ha csukott szemmel mered csak kimondani.
2025. (*Halak ideje*) Tengersizpillantás.
2026. (*A vers csodatétele*) Jambus lépdél a papírtengeren.

2027. Monteverdi vagy Chopin idejében a) töredéke volt a földi lélekszám a mainak; b) nagyságrendekkel korlátozottabb (civilizációs) lehetőségek álltak a művészek rendelkezésére (átlagéletkor, közoktatás, társadalmi mobilitás, zenei impulzusok stb.). Azaz: ma több értelemben is természetes, ha Monteverdik és Chopinek *tömegeivel* számolunk. (S ez minden művészeti ágra érvényes valamiképp.) A klasszikus időkből a kánon korszakonként néhány kimagasló tehetséget jegyzett fel, őrzött meg. A kortárs kánonnak jelentékeny művészek beláthatatlan sokaságával kell(ene) megbarátkoznia. (Örkény-színvonalon blogoló névtelenek, Gauguin-értékűen alkotó hobbifestők stb.) – Alkalmasint sem a kánonképzés, sem a befogadás, sem az oktatásügy nincs fölkészülve erre. Hogy magányos zsenik helyett a tetszőleges szomszéd kisfiúból kibontható nagyságra, de legalábbis kreatív potenciálra figyelmet fordítson. – Rembrandtokkal buszozunk. Tartsuk nyitva a szívünk.

2028. (Fa) Angyal, gyökérrel.

2029. Írni: mágia. Olvasni: misztikum. – Mit tudhatnak akkor az angyalok?

2030. Megtanulni tudatlannak lenni. A tisztaságig telítődni bűnnel. Isten asszisztenseként segíteni, gyógyítani, énekelni, nevetni, álmodni, lenni – és nem lenni.

2031. Démon csimpaszkodik a mondatodba, ha félelemmel beszélsz.

2032. Ölelhetnéke volt. Szorosabbra húzta magán a kardigánt.

2033. „Az igazságot keresem”, mondtam neki. Megölelt. – Így találtam rá az igazságra.

2034. „Légy könyörületes.” „Kihez?” „Majd ő is megjön.”

2035. Annyira üresnek lenni, hogy kitölthessen a mennyország.

2036. Varázslatos, hogy egy pillangó szárnyverése két kontinenssel arrébb vihart idéz elő. – S még megindítóbb, hogy hány galaxis életébe került, míg ebben az univerzumban ez a pillangó megrebhentette a szárnyát.

2037. Ha a regényben, melyet olvasol, egy mondat a neveden szólít, nem hallucinálsz: végre valóban olvasol – azaz sorsodba olvasztod a szépet.
2038. Kolostori cellában is gyötörhet vulkánmoraj – ha hegy-völgyeidet is magaddal csempészted a Szent Nincsbbe.
2039. „Add szíved mécsesét, kérlek, hogy átvilágíthassam magam”.
2040. A tudat alvilágában a démonok. Szóhoz juthatnak-e? – Mindig, amikor nem versben beszélünk, nem mantrát éneklünk, nem szerelmet suttogunk.
2041. Kedveled? Hiányzik? Óvnád? Több kell, hogy *sorsának* is barátja légy.
2042. Nem szerencséje van, hanem anygala. (Mert istene.)
2043. Sorsunk: sorstalanná emelkedni. (A személyiség földszintes útvesztőjéből a személytelen intim otthonosságába.)
2044. A reinkarnáció folyamában gyógyító közép az eszmélő szív.
2045. A tudat alja alatt hatmilliárd évvel van egy sík. Ott beszélő tenger vár, s a mennyek állatai köréd sereglenek. – Már csak föl kell hoznod ezt a síkot az életedbe.
2046. „Hová mégysz?” „Megsétáltatom a gondjaimra bízott testet.”
2047. (*Füveskönyv, vázlat*) „vagy vedd példának a piciny fűszálat” (Babits Mihály: *Esti kérdés*) – „Mozdul a fű...” (Pilinszky János: *Itt és most*) – „...és bukdácsoltak, mint a fű a szélben” (Tandori Dezső: *Az elválók*) – „föltámadt fűszál” (Zelk Zoltán: *Kegyelem*) – „Lát-tál már fűszálat az esti / réten tanakodóba esni?” (H. T.: *Fűszál*)
2048. (Csók) Életre leheljük egymást.
2049. Egy árbóc láthatatlan lombja. Miféle madár merne fészket rakni benne?
2050. Egy angyal hófehér pupillája.
2051. Isten még az engedelmességet is engedi.
2052. Mágia fűti. De a mágiát?

2053. (*Költő*) Mit akar, ha nem gyógyítani?
2054. Ha egy mackó szmokingban megy operabálba, akkor is össze-
súgnak a háta mögött, hogy miért mackónadrágban jött?
2055. Ki énekel, amikor senki, hogy utána folytatni tudja a kórus?
2056. „Közel vagyok. Nem a célhoz: a bennem lévő cél *megéléséhez*.”
2057. Jézus (Buddha, Krisna, mind az angyalok) a szíved mélyén várja
hívásod. Akaratod ellenére nem vált meg; jóváhagyásod nélkül
nem avatkozik be a tragédiába, aki nélküle vagy.
2058. (*Babits-vers*) Göcsörtössé cizellált szálfa.
2059. *Ízlés* alapján választott isteneink, világaink, túlvilágaink.
2060. Az utolsó szalmaszálat éhes jószágának adja.
2061. „Csak utánad”, mondja az ajtónak.
2062. Két szárny között a legrövidebb út a madár.
2063. Levele mocsárból húzott ki. – És kertté engesztelte a mocsarat is.
2064. A folyó fölött sétád legyen a híd.
2065. S ha nem fuldoklik, hanem hal?
2066. Gyógyítót gyógyító áldás.
2067. Áldássá engesztelt bűn.
2068. Felszínek mélyén kallódunk.
2069. Híddá lassult patak.
2070. Kantátányi angyal.
2071. S ha épp az ittas, imbolygó léptek igazodnak a valóság lényegi
ösvényeihez? Míg a józanul egyenes járás törtetve gázol át a
finom dimenziókon?
2072. Ma ez a zene (szín, öltözék stb.) illik a hangulatomhoz. Ma ez.
Ma ez. Ma ez. – Most őt szereti a lelkiállapotom. Most őt. Most
őt. Most őt.

2073. (*Flow*) Most mindig van.
2074. Egy lehetséges rémület határán türelmét veszítve áll a fa. Mókussá kell változnod, hogy létébe visszanyugtasd.
2075. Sétád ívéről el ne mozdulj – s megtalálnak a mondatok.
2076. Félujjnyi víz mindig maradjon a pohár alján – kóbor lelkeknek, itthonos angyaloknak.
2077. Istennyi világ.
2078. Elhagyott gyűrű. Évezrek múlva aki rátalál: érezze, hogy szerepével veszítették el, épp az ő számára.
2079. „Istenekkel teázom.” „Honnan tudod?” „Onnan, hogy teázom.”
2080. (*Láthatatlanok*) A bizonyíték az angyalok jelenvalóságára, hogy nem látod őket.
2081. Magában beszél. Tehát az angyalával. (Szószátyár védenc, boldogan csacsogja végig a délelőttöt.)
2082. (*Világ*) Látszótér.
2083. Szíves elme. Lélektudat. Szellemérzet. – Íme az angylember.
2084. A kígyó magánya az édenkertben, a kiűzetés után. Bűntudata és depressziója és elveszettsége. – Visszatérni hozzá, és szeretettel váltani meg.
2085. Meg akarlak gyógyulni.
2086. Térárnyékba húzódunk Isten elől – de Isten húzódik Isten árnyékába. Keresztülfúj rajtunk az idő, mint egy absztrakt angyalon – de Isten fúj keresztül Istenen.
2087. Isten nemléte is dús, gyönyörű és vigasztaló. (Isten nemléte, hiánya, tagadása is isteni. Ő az egyetlen, aki nem lenni is tud; de azt is jelenvalóan.)
2088. Milyen verset írna egy fa? (Ha volna benne hübrisz, hogy alkotni akarjon.)
2089. Ihletett fa: madarat ír az égre.

2090. (*Arc*) Tapintható fény.
2091. (*Vers*) Égre írt madár.
2092. (*Jegyzetfüzet*) Lakatlan könyv.
2093. (*Verseskötet*) Tisztásnyi gyógynövény.
2094. (*Hit*) Tisztásnál tisztább szerelem.
2095. (*Világ*) Többedmagával az Egyetlen.
2096. Édentitás.
2097. Krisztus őrangyala – milyen boldog lehetett! (A feltámadástól különösen.)
2098. Testre tanít a világ.
2099. Kitalálni a labirintust, amiből kitalálok. – Kifundálni egy fundamentumot.
2100. Szárnyak nélkül lebeg a madárban a szív.
2101. Repülni tanítja az eget a madár.
2102. Jelenléteddé leszel, ha hiányoddá tisztulsz.
2103. Senkivé szelídülni.
2104. Épp ideje, hogy eljöjjön Krisztus ép ideje.
2105. (*Ember*) Egy angyal vázlata.
2106. A fényre elősereglenek a démonok – de vesztükre. Angyallá változnak a világosság katarziséban.
2107. Az elme kísértetként bolyong a test labirintusában. A tudat egy a testtel. A tudatosság felismeri, hogy semmik játéka mindez.
2108. Transzcendentum akar lenni minden. – De már az.
2109. Intuíció: hírnök a túlvilágból.
2110. „Tat tvam aszi”, suttogtad a tengerszem fölé hajolva. És a tengerszemben tükröződő égbolt megtelt étellel.

2111. Mi van a tetőnél magasabban? A tető gondolatai.
2112. Divatfi fűszál. Vívódik, milyen fényt húzzon estére. Besötétedik, mire választana.
2113. Míg keresed: folyton úton vagy. Így hogy találjon rád?
2114. Egy fa izomzata.
2115. Ez a tölgy sárkány is lehetne. Ha volna *kedve* repülni s tüzet köpni. – Így a szelíd önuralom mintaképe.
2116. Alámerülni egy kert kollektív tudatában. – Ez az éden.
2117. Mikor nem olvas: ír. Mikor nem ír: szeret. Mikor nem szeret: nincs.
2118. Madárösvény.
2119. Hol van otthon egy légy?
2120. Fa: *egy szál ima*.
2121. Pór Péter: Tandori első két kötete tökéletes versekben akarta megragadni az Egész tökélyét. A harmadiktól – máig – ellenkezőleg: a szövegek szeriális sokasága a részleteket (mint a teljesség aspektusait) sorolja elő, világítja meg. – Mint Pilinszky a *Szálkák*tól? (S mint H. T. könnyű kézzel írt *Terapion*-versei?)
2122. (*Szelídek*) Szemükön látni, hogy szívükben fészkel az ég.
2123. (*Egy tetszőleges pillanat*) Csodára érett alkalom.
2124. (*Angelokrácia*) A nyelv angelokratikus berendezkedése: ez volna a költészet? (A szavak társadalma versben a legboldogabb?)
2125. Nosztalgája a kolostori lét után. – Karma? Kompenzáció? Kegyelem?
2126. (*Angyal*) Szerényen bújik meg életed mögött – de ő a világosság nappalaidban.
2127. Rémeket látó rém – ő félhet leginkább.
2128. Úgy énekelni, hogy ne fájjon a levegőnek.

2129. (*Amikor meglepődik*) Dadog a szájában a pipa.
2130. Egész életében a Démonkirálytól rettegett. Halálra rémülne, ha megtudná, hogy nem létezik.
2131. Egy teljhatalmú fűszál.
2132. Századokon át inkább meg se moccan a fa, nehogy egy kölyökhangyát is eltaposson.
2133. A világ problémái a világban és a világgal megoldhatatlanok. Kolostormélyi béke, magányosak imája, elvonult szentek kegyes eksztázisa s talán a költészet szavatolhat a mindenkori rendért. Gyógyítani, építeni: forradalmak nem tudnak. (Az elesettekért persze le kell hajolni, a jogfosztottak mellett ki kell állni; de a világ – a tömeg – lehajolni, kiállni nem tud, minthogy kívül keresi a megoldást a mindig benső krízisre.)
2134. Egy ország, mely Hildegard von Bingent választja meg miniszterelnökének; államfőül pedig Miskin herceget. Parlamentjébe angyalokat ültet; alkotmánybíróság gyanánt versesköteteket jelöl ki; legfőbb rendfenntartó szerve egy rózsza. – Ez az ország nem utópia, nem fikció, nem delírium: párhuzamos hazád.
2135. Magányos volt, mint egy örökléten kívüli pillanat.
2136. (*Ihlet*) A megfelelő szavak nem a valóságot írják le, hanem megteremtik a megfelelő valóságot.
2137. Nem író, nem költő, nem művész: stilisztá szeretne lenni. – Az igazságot a szavakra bízza.
2138. Hernyó a nyelv a szájban. – S kirepülnek a szópillangók.
2139. Egy vers, egy szonáta, egy festmény: stílusával, sugalmaival, eszmeiségével s szellemiségével vajon mennyiben hathat, hathatott az elitek közgondolkodására, s formálhatta így a társadalmi korszakokat? – Lehet, hogy a történelmet a művészetek írják?
2140. Nem a hogy élj, hanem a mit adj.
2141. Kardigánnál és takarónál melegebb az ölelés – ha mindketten fáznak.

2142. Súlyomtalan ég alatt súlyosabb a föld.
2143. Megálmodni egy Bach-operát. (És reggel minden hangjára emlékezni.)
2144. A kisfiú az elefánt homlokára hajtotta fejét – hogy kihallgassa a gondolatait.
2145. Bolond, aki ép elméjűnek hiszi magát. De még bolondabb, aki bolondnak. – Mert nem az elme, hanem a szív él.
2146. Mint egy fa, aki eltévedt az erdőben –
2147. Nem a fa nő, hanem a fában a fény.
2148. Magadban ismered magamra.
2149. Az ész a szív provinciája? (Fénnyé nem művelt tartomány?)
2150. Attól, hogy tudomásodra jutott, még nem tiéd a tudatosság.
2151. Fölfele eszmélni.
2152. (Költészet) Égtan.
2153. A tengermoraj alanya nem a tenger. Hanem?
2154. Ha nem volna rombolás a világban, honnan volnának köveink az építkezéshez?
2155. Öntudatokra hasadt világtudatosság.
2156. Sebességet választ a zuhanáshoz, aki él. De örök fészket az életből kiébredő.
2157. Az elefántmester fölemelte pálcáját. Nem azért, hogy rabságba varázsolja az elefántokat, hanem hogy palotává rendezze körötük a levegőt.
2158. Egyik kezében kavics, a másikban egy Arany-kötet. És felolvasa a földteke legszebb verseit a négymilliárd éves lénynek.
2159. (Ima) Istenbeszéd.
2160. Elég, ha a füvekkel megbeszéled. Ők már egyeztettek a csillagokkal – akik mellett angyalok tanúskodnak.

2161. Isten szelíd, békés, derűs, szerető. És Isten a minden. És nincs más senki, semmi. – Honnan akkor a világban a harag, a gyűlölet, a sebek és a depresszió?
2162. *Világtalan*, aki nem látja a fában az erdőt.
2163. A világ mint előkészület a fölfoghatatlanra.
2164. „Nincsenek rá szavak.” „Leírhatatlan.” „Elmondhatatlan.” – De igen. Vannak, leírható, elmondható. Nem a nyelv elégtelen: mi nem tudjuk megélni, átérezni, ami nem velünk, nem most.
2165. Az ősz alanya.
2166. A karnevál a zibongó színeváltozás ünnepe. Az átfordulás, a kivetkezés, a megmutatkozás eksztázisa. A maszk identitásának fölhalálása. – A tömegkultúra (popdalok, közönségfilmek stb.) tévedése, hogy állandó karneválban akar élni. De nem a Rend világából rugaszkodik el; nincs normalitása, melyhez visszatérhetne.
2167. Gyermeki pátoszt, tölgyek derűjével.
2168. A növények eksztázisban végigélt élete.
2169. A gránitot alkotó energianyalábok hajlékonysága.
2170. Isten fölénye odaadó alázatában rejlik.
2171. (*Világ*) Adakozó végtelen.
2172. Kertekben nő a legszentebb fény.
2173. (*Asztrológia*) Csillagokba kapaszkodunk – de ők anélkül is fogják a kezünk.
2174. A költészet nemcsak az élőket: a holtakat is fölkészíti a továbbra.
2175. Költészetté lesznek a szavak, ha Isten kegyelmébe ajánlják az olvasót.
2176. Tisztásom ott van, ahol beléd torkollik az erdő.
2177. (*Megváltásformula*) Végy egy angyalt. És vond ki belőle magad.

2178. Isten érzékszerve vagyunk.
2179. Hogy a szellemegyensúly fennmaradjon: lehet, hogy a test megöregedésével a lélek fiatalodik? S így születhet, midőn a porhüvely elhal, a lélek újjá (újra) az egekben?
2180. Vesztében veszteglő ország.
2181. Mindennapi mágia: folyóból tengert, magból erdőt, emberből anglyalt jósolni.
2182. Lobogvást élünk.
2183. Ha már csüggednénk: szemünk elé a láthatárt, talpunk alá a földet visszaigazítja.
2184. Túl tartózkodó a megtestesüléshez. (Valóságát csak képzeletünk érzékeli, s ünnepien a költészet.)
2185. Sejtjeimet inti csendre ez a zene.
2186. „Milyen cirkalmasan sétál!” „Madarak szokása ez a levegőben.”
2187. Ha lélegzettedet hallom: megfeledkezem róla, hogy sajátomra is szükségem lehet az élethez.
2188. Mint egy túlélrett tenger, hullámozott boldog élete.
2189. Öreg kert. Éjszaka a ház körül csoszogását hallani.
2190. Versektől tanult áhítat.
2191. A vers öröme, ha olvassák.
2192. (*Ügybuzgalom*) Szárnyat csatolna a madárra.
2193. Bartók: *Román táncok*. A zongorista olyan vigyázatosan érinti a billentyűket, mintha egy angyal ujjbegyét tapintaná.
2194. Egy nagy vers: beebrudal a mennyországba.
2195. Megvált minden.
2196. Bartóknyi országot. Ne tágasabb hazát ennél a végtelennél.
2197. A lélek színeváltozása átüt a testen.

2198. A mérleg nem mér, csak viszonyít. – Abszolút könnyűség légy.
2199. *(Költészet)* Hazajáró élet.
2200. Légy türelmes a fákhöz. Sokáig tart kimondaniuk.
2201. Ha szabadító szemmel nézed a madarat: te repülsz testében az égen. Mindig az Egyetlen száll föl, mindig az Egyetlen ereszkedik alá, mindig az Egyetlen lát és nem lát.
2202. Minden ítélet törvényellenes, mert a törvény nem ítélkezik, hanem szabadságot biztosít a szeretethez. Nem megítél, hanem megvált.
2203. Minden valóság delejre utal.
2204. Végül lényegnek szegődnek az ember mellé, s egyetlen társa marad: az egész világ.
2205. Az ég senki madárnak nem állja útját.
2206. Életünk nagyja elmondatlan pillanatok temetőjébe hull.
2207. A világegyetem: észrevétlen behemót. Csak farka bojtjának árnyékát cibáljuk, felnőtt képtelenül.
2208. Egyszer látott egy térdeplő fát. Azóta nem hisz az ördögben.
2209. „A lélek színeváltozása átüt a testen”, írta jegyzetfüzetébe. És másnap sclerosis multiplexet diagnosztizáltak nála. – Tündérkalligráfia a fénylő göcök a fejben.
2210. Szegénységet koldulni.
2211. *(Padlásország)* Ide a fény is lépcsőn jár föl.
2212. *(Beszélgetés)* Összeérő jelenlétek mágiája.
2213. Huszonhárom éve nejlóban őrzött Bibliáját földre ejti. Meghasad gerincén a borítás. Szánja – de aztán ráébred az eset szimbolikájára: kitörni a zárt dogmatikából. *Fölszabadítani a kereszténységet.*
2214. Már nem is számolta, annyi holdat látott aznap éjjel.

2215. A nap, amikor összefognak a kárhozottak, hogy megváltsák a poklot.
2216. Súly, de nem teher.
2217. Töredéked vagyok.
2218. „Ez hárs, ez lepke, ez meg az Isten”, konstatálta, és továbbsétált.
2219. A szél közlendője. – Füleljünk.
2220. A holtak boldogsága – hogy mennyi szeretetet kapnak a gyászolóktól.
2221. Hajnalban színt vall minden: szemednek gyónja meg büntetését a világ.
2222. Egy pad gondolatai sötétedéskor.
2223. A levegő békéje, ha néma a világ.
2224. Különc eső: megmarad felhőnek.
2225. A folyóparton suttogó a tengernek üzen?
2226. szórakozottan maszatolta el arcán a könnycseppet, mely nem a sajátja volt.
2227. Esernyő. Szeret sétálni, de nem sietteti. Türelme esőig ér.
2228. (Vers) Árnyékban térít, mintegy apokrif Jézus.
2229. (Költészet) Égre bocsátott bárka. (Vízre bocsátott part?)
2230. (Ember) Napsütötte kátrány.
2231. S ha Jézus alakját több egykorú messiási figurából építette össze a sóvárgó emlékezet? Mintegy *dramaturgiai* okból: egyetlen hős biztosabb centruma a nagy elbeszélésnek. (A fölvetés nem új; tétje nem lényegi: az örömhír valóságát nem érinti.)
2232. Kifogyván érveinkből kénytelenek vagyunk az igazsághoz folyamodni.
2233. A beteg szem látja legtisztábban a Semmit.

2234. Hozzáöregszünk fiatalságunkhoz: megértjük végre emlékeinket.
2235. Minden napod ajándék – fontold meg, kinek adod. (Míg rá nem jössz: nem tudod, csak mindenkinek adni.)
2236. Ha türelmét veszti a fa, sietősebb árnyékot vet?
2237. (Gregorián) Más dimenzió akusztikája.
2238. Ami mellett kitartasz, megtart.
2239. Iramodhatnékunk lázát bölcs tanácsstalanság csillapítja.
2240. Ajtóvá szelídíteni a falat.
2241. Elszivárog szeméből a bánat: fölissza az ég.
2242. Új emberré születésednek is van csillagjegye? (A megtértek s a klinikai halálból visszakapaszkodók *metahoroszkópja*.)
2243. Vers: többszólamú magánbeszéd; kánon az angyalokkal.
2244. Örök terveken múlik az elmúlás.
2245. Kurtág György: tudós zene; hangok reflektált misztikája.
2246. Egy fa lényegekre érett tekintete.
2247. Fákka fogócskázik a szél.
2248. Csellótestű fák közt a szél is *mollabb*.
2249. Disznóktól sem sajnálni a gyöngyöt. A szépség testvériségbe ránt. (Röfögésünk bája nevetésre ingerli az angyalokat.)
2250. Egy szál pitypang a sávnai fényben. Most épp általa üzen világoosságot a kozmosz.
2251. Hány dimenzióig tud elszámolni az emberi elme? Míg ráébred, hogy nincsenek dimenziók.
2252. Jelenlét juttat a Távoli közelébe.
2253. A test sóvárog, berzenkedik, tivornyákba és veszteségekbe dől stb. A szellemnek nemcsak szándéka: képessége sincs a tökéletlenre.

2254. A tenger funkciója: ő a békekötés a vizályos szemközti partok közt.
2255. Atlantisz csak félős mítoszokban sülyedt el.
2256. Mikor szeretlek, nem félek magamtól.
2257. Ha csak egyetlen pillanat emlékéet vihetnéd magaddal következő életedbe?
2258. Hány univerzum fogott össze, hogy ezzel a kehely gesztenyepürrével kedveskedjék neked?
2259. A tündöklő sosem tolakszik.
2260. Papírra hallgatott szavak.
2261. Életet rögtönző szív.
2262. Egymásnak semmivel – de magunknak Istennel tartozunk.
2263. Képzeld el egy, a nemlét peremén bukfencező kisgyereket. Boldog önfeledtsége legyen bibliai.
2264. (*Tündérfogócska*) Összeölelkezünk, s nem eresztjük egymást.
2265. Mozdulatlansága is darabos.
2266. Mikor elérte az eget, befelé nő a fa?
2267. (*Szeretet*) Angyallá csodálni egymást.
2268. Türelmetlen a démon. Ha elég hosszan futsz egy fűszál után, vagy ülsz egy helyben képzelte kastélyod peremén, vagy nézed egy vers utolsó sorát: elunja magát, s hazamegy belőled.
2269. Nem hagy az élet élnünk.
2270. Beléd esteledem. – Megvirrasztasz.
2271. Ahogy reggel, az első kávé után, nekiállsz kibélelni jelenléteddel a világot.
2272. Versben írjuk meg az életté nem váltottat. – A művészet mint meg nem élt misztérium?